

philippinske Republik, Peru, Sovjetrusland, Argentina m. fl.) fremsatte ligeledes Resolutions- eller Ændringsforslag.

De Taler, der i Udvalget ledsagede Forelæggelsen af de forskellige Forslag, gav væsentligt Udtryk for de samme Synspunkter, som allerede var fremsat ved Plenarmøderne. Under den meget langvarige Debat udtalte bl. a. Jugoslaviens og Øzecoslovakiets Delegerede sig bestemt imod Ændring af Pagten. En Række andre Delegationer gav deres Tilslutning til det australske Forslag.

De Forenede Staters Delegation understregede, at Princippet om Eenstemighed mellem Stormagterne var af væsentlig Betydning for, at de Forenede Nationer overhovedet kunde fungere; men det maatte ikke anvendes paa en saadan Maade, at det hindrede Organisation i at virke. De Forenede Stater ønskede ikke Pagten ændret, men haabede dog, at man engang i Fremtiden kunde naa til at betragte Kravet om Eenstemighed hos Sikkerhedsraadets faste Medlemmer som unødvendig, naar det gjaldt fredelig Bilæggelse af Stridigheder.

Kinas Delegation foreslog, at Forsamlingen skulde anmode Sikkerhedsraadet om under Hensyntagen til de i Plenarforsamlingen fremsatte Udtalelser paany at gennemgaa sin Forretningsorden og søge at finde en klar Formulering. Ligesom de Forenede Staters Delegation foreslog den kinesiske Delegation, at Sikkerhedsraadet skulde søge at opstille en udtømmende Liste over de Arter af Spørgsmaal, der maatte betragtes som Procedurespørgsmaal.

Paa den danske Delegations Vegne udtalte Minister Kauffman, at en Ændring af Pagten ikke for Tiden kunde gennemføres. Det var vigtigere at bruge alle Kræfter til at faa Pagten til at fungere i dens nuværende Form. De Vanskeligheder, der omgav Vetospørgsmaalet, maatte betragtes som et Symptom og ikke som den egentlige Aarsag til de Problemer, de Forenede Nationer var stillet

overfor. Den egentlige Aarsag var Meningsforskelligheder med Hensyn til selve Verdensproblemerne. Naar det gjaldt om at opnaa den nødvendige Enighed med Hensyn til livsvigtige Spørgsmaal, var det internationale Maskineri, der stod til Raadighed, af sekundær Betydning i Forhold til den Aand, i hvilken man tog fat paa Problemerne.

I Overensstemmelse med et Forslag fra den franske Delegation afbrød Udvalget sine Forhandlinger for at give de faste Medlemmer af Sikkerhedsraadet Lejlighed til indbyrdes at drøfte Situationen. Den 1. December traadte Udvalget paany sammen. Det meddeltes, at Forhandlingerne mellem de 5 Magter ikke havde ført til noget Resultat. Ved denne Lejlighed udtalte Storbritanniens Delegerede, at man ikke havde opgivet Haabet om senere at naa frem til et Resultat og refererede i denne Forbindelse følgende Forslag, som Udenrigsminister *Bevin* havde forelagt sine Kolleger i Sikkerhedsraadet:

De 5 faste Medlemmer af Sikkerhedsraadet burde blive enige om

- 1) saavidt muligt at raadføre sig med hverandre, inden en Afstemning finder Sted, for saa vidt Eenstemighed mellem dem er nødvendig for at Raadet kan fungere effektivt;
- 2) kun at anvende Veto-Retten, naar de anser det paagældende Spørgsmaal for at have afgørende Betydning for de Forenede Nationer som Helhed, og at motivere, hvorfor de mener, at dette er Tilfældet;
- 3) ikke at anvende deres Veto mod et Forslag, blot fordi det ikke er vidtgaaende nok til at tilfredsstille dem;
- 4) at foreslaa Retningslinier for Sikkerhedsraadets Arbejde, som gaar ud paa, at et Spørgsmaal først indbringes for Raadet, naar andre Fremgangsmaader til at hidføre en Løsning er blevet prøvet, og endvidere at Spørgsmaalene forelægges Raadet i korrekt Form;